



Arrest

nr. 116 633 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 30 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 juni 2012, als niet-begeleide minderjarige, een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

1.2. Het Bestuur uitte twijfel over verzoekers minderjarigheid en gelastte een medisch onderzoek waaruit bleek dat op datum van 11 juni 2012, hij minimum 26.8 jaar oud was.

1.3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen weigerde hem, d.d. 27 juli 2012, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Hij ging hiertegen in beroep bij de Raad.

1.4. Verzoeker werd op 30 augustus 2012, onder een bijlage 13^{quinqies}, bevolen het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij arrest met nummer 95.115 van 15 januari 2013, bevestigde de Raad de weigeringsbeslissing van het CGVS.

1.6. Verzoeker werd op 21 januari 2013 een tweede maal bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13^{quinqies}.

1.7. Verzoeker diende op 28 januari 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.8. Het Bestuur weigerde op 30 januari 2013, onder een bijlage 13^{quater}, die aanvraag in overweging te nemen bij gebrek aan nieuwe gegevens m.b.t. feiten of situaties die zich na de laatste fase van de vorige asielprocedure hadden voorgedaan.

Het betreft de thans bestreden beslissing die als volgt luidt:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 5178, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten ...

geboren te ..., op (in) ...

*en van nationaliteit te zijn : **Sierra Leone***

die een asielaanvraag heeft ingediend op 28.01.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 05.06.2012 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 27.07.2012' zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 27.08.2012 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 17.01.2013 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 28.01.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag, nog steeds actueel zijn; betrokkene hieromtrent een brief van zijn vriendin naar voren brengt, alsook een brief waarbij de politie, op vraag van zijn moeder, waarin de problemen van betrokkene bevestigd worden; betrokkene tevens in het bezit is van de enveloppen waarin hij deze brieven zou ontvangen hebben; de bewijswaarde van deze brieven echter gering is, gezien het gesolliciteerde karakter ervan; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; noch voornoemde documenten, noch de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag, van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 24 (vierentwintig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

De verzoekende partij ontwikkelt zijn middel als volgt: *“Verzoeker heeft een nieuw stuk voorgelegd, ni. een verklaring van de politie van Sierra Leone ; deze verklaring is van groot belang is met betrekking tot zijn asielrelaas.*

Het gaat om een origineel stuk, opgesteld door de politie van Sierra Leone. De politie verklaart dat verzoeker na het overlijden van zijn vader, die de leider was van de Poro-gemeenschap in Rogbanka Village, door een aantal leden van deze Poro-gemeenschap verplicht werd zijn vader op te volgen. Verzoeker weigerde dit, doch hij werd opgepakt en meegenomen naar het Poro-bush om er de initiatierituelen te ondergaan.

Het betreft een origineel document, en dit is van groot belang, want aan een kopie wordt er minder of geen bewijswaarde verleend, omdat kopiën door knip- en plakwerk relatief gemakkelijk te fabriceren zijn, zoals de R.V.V. herhaaldelijk beklemtoond heeft in diverse arresten. Verzoeker heeft tevens de briefomslag voorgelegd, waarin deze verklaring aan hem toegestuurd werd.

De D.V.Z. kan in het stadium van de inoverwegingname van een asielaanvraag, slechts die gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag (R.v.St. nr. 113.002, 27 november 2002). Alhoewel art. 51/8 van de Vreemdelingenwet de D.V.Z. niet toelaat de aangebrachte stukken aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - m.a.w. een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, kan de bewijskracht van de aangebrachte stukken prima facie beoordeeld worden door de D.V.Z. Als de D.V.Z. een beslissing van niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag neemt, moet deze beslissing bijgevolg gesteund zijn op een prima facie beoordeling waaruit kan afgeleid worden dat het gaat om een stuk dat manifest irrelevant is.

De D.V.Z. kan, na een prima facie- beoordeling van de verklaring van de politie van Sierra Leone, niet stellen dat deze verklaring manifest irrelevant is in het kader van de asielaanvraag. Het gaat daarentegen juist om een verklaring, die het asielrelaas van verzoeker bevestigt.

De Raad van State heeft indertijd geoordeeld dat het haar toekomt om na te gaan of de D.V.Z. het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld. De onontvankelijkheidsexceptie zgn. wegens een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet zomaar weerhouden worden (R.v.St. nr. 57.384, 5 januari 1996). Dezelfde beoordelingsbevoegdheid komt thans toe aan de R.V.V.

De Raad van State heeft tevens geoordeeld dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven uitmaakt, zodat in een dergelijk geval de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan weerhouden worden (R.v.St. nr. 97.954, 25 juli 2001). »

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag en luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen; hieruit volgt dat het begrip “nieuw gegeven” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610);
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris/minister beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De verzoekende partij legde bij zijn aanvraag de volgende documenten neer:

1. Een brief van een vriendin;
2. Een brief van de politie, waarbij op vraag van zijn moeder, de problemen van verzoeker bevestigd worden;
3. Enveloppen waarin hij deze documenten ontvangen zou hebben.

De verzoekende partij stelt dat het stuk opgesteld door de politie origineel is en dat dit van groot belang is daar de bewijswaarde van een kopie minder is. Ook de briefomslag waarin deze verklaring hem toegestuurd werd, werd voorgelegd. Ook het nieuwe bewijs van een vroegere situatie maakt een nieuw gegeven uit.

Er moet worden geduid dat het feit dat een stuk werd aangebracht dat werd opgesteld nadat een eerdere asielpcedure werd afgesloten op zich niet volstaat om te besluiten dat een nieuw gegeven werd aangebracht. De voorgelegde stukken of de situatie waarnaar verwezen wordt moeten ook toelaten prima facie vast te stellen dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is niet kennelijk onredelijk waar deze stelt dat *“betrokkene hierbij stelt dat zijn problemen, zoals uiteengezet gedurende zijn eerste asielaanvraag, nog steeds actueel zijn; betrokkene hieromtrent een brief van zijn vriendin naar voren brengt, alsook een brief waarbij de politie, op vraag van zijn moeder, waarin de problemen van betrokkene bevestigd worden; betrokkene tevens in het bezit is van de enveloppen waarin hij deze brieven zou ontvangen hebben; de bewijswaarde van deze brieven echter gering is, gezien het gesolliciteerde karakter ervan; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene; noch voornoemde documenten, noch de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag, van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen;”*

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat de minister c.q. staatssecretaris toe een latere asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de aanvrager *“geen nieuwe gegevens aanbrengt”* die ernstige aanwijzingen vormen voor een gegronde vrees voor vervolging. De minister c.q. staatssecretaris kan daarbij niet alleen nagaan of het om nieuwe gegevens gaat in de zin dat zij niet eerder aan de asielinstanties konden worden meegedeeld, maar ook of die gegevens van aard kunnen zijn om een ernstige aanwijzing voor een gegronde vrees voor vervolging te vormen. Dit laatste heeft de gemachtigde gedaan en op niet kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS